

Sladké pokušení

Byla hříšně krásná. A rozhodně příliš mladá.

Cora Reilly

Sladké pokušení

Copyright ©2020 Cora Reilly

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Andrea Bartošová, 2023

Cover © Daniel Pocar, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-4514-2 (pdf)

Cora Reilly

Sladké pokušení

přeložila Andrea Bartošová

Obsah

PROLOG

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

EPILOG

PODĚKOVÁNÍ

PROLOG

Cassio

Zíral jsem na svoje zakrvavené ruce a pak na nehybné tělo své ženy. Pomalu jsem zavřel dveře, co kdyby přišel Daniel. Víc už toho vidět nepotřeboval. Rudé růže, které Gaie k našemu osmému výročí koupila služebná, byly poházené vedle jejího ochablého těla. Ladily s krví potřísněným prostěradlem a jejími bílými šaty.

Vzal jsem telefon a zavolal otci. „Cassio, nemáte být s Gaiou na večeři?“

„Gaia je mrtvá.“

Ticho. „Mohl bys to zopakovat?“

„Gaia je mrtvá.“

„Cassio...“

„Někdo to musí přijít uklidit, než to uvidí děti. Pošli sem úklidovou četku a dej vědět Lucovi.“

Cassio

Když vám zemře žena, očekávanými emocemi jsou zármutek a zoufalství, jenže já při pohledu na její klesající rakev cítil jen vztek a zášť.

Byli jsme s Gaiou manželé osm let. V den osmého výročí ukončila naše manželství smrt. Výstižný konec svazku, který byl odsouzen k zániku od samého začátku. Možná to byl osud, že zrovna dnes nastal ten nejteplejší den celého léta. Po čele a skráních mi stékaly potůčky potu, ale po slzách nebylo ani stopy.

Otec mi stíkl rameno ještě pevněji. Chtěl tím podržet sebe, nebo mě? Po třetím infarktu byl pobledlý a Gaiina smrt mu nepřidala. Střetli jsme se pohledem, vypadal ustaraně. Oči mu zastíral šedý zákal. S každým dalším dnem se čím dál víc ztrácel před očima. Čím byl slabší, tím jsem já musel být silnější. Slabochy mafie sežere zaživa.

Pokývl jsem mu a pak jsem se s kamenným výrazem otočil zpátky k hrobu.

Dorazili všichni nižší bossové z *famiglie*. Dokonce i náš boss Luca Vitiello přiletěl společně s manželkou z New Yorku. Všichni se tvářili vážně – byly to dokonalé masky, stejně jako ta moje. Brzo mi začnou kondolovat, šeptat prázdná slova útěchy, a přitom mezi nimi o předčasné smrti mojí ženy už dávno kolují fámy.

Byl jsem rád, že Daniel ani Simona ještě nejsou dost staří, aby tomu úplně rozuměli. Nedochozelo jim, že je jejich máma mrtvá.

Ani ne dvouletý Daniel ještě nebyl schopný konečnost slova „smrt“ pochopit a Simona... ta zůstala bez matky už ve čtyřech měsících.

Tělem se mi prohnala nová vlna vzteku, ale potlačil jsem ji. Jen málo mužů ve svém okolí jsem mohl považovat za přátele. Zbytek čekal na jakýkoliv náznak slabosti. Byl jsem mladý nižší boss, podle některých až moc mladý, ale Luca mi věřil a nechal mě, abych železnou pěstí vládl Filadelfii. Neměl jsem v plánu jeho ani svého otce zklamat.

Po pohřbu jsme se sešli na oběd v mém sídle. Služebná Sybil mi podala Simonu. Moje holčička celou noc proplakala, ale teď mi spokojeně spala v náručí. Daniel mi visel na noze a vypadal zmateně. Bylo to poprvé od Gaiiny smrti, kdy vyhledal mou přítomnost. Cítil jsem na sobě všechny ty soucitné pohledy. Sám se dvěma malými dětmi, nižší boss... Hledali v mém vystupování sebemenší trhliny.

Přišla za mnou matka a se smutným úsměvem ve tváři si ode mě převzala Simonu. Nabídla se, že mi s dětmi pomůže, ale bylo jí šedesát čtyři a měla už tak dost práce s otcem. Nahrnuly se k nám i moje sestry a šišlaly na Daniela. Mia ho zvedla a přitiskla k sobě. Taky mi nabídly pomoc, ale všechny měly vlastní malé děti, a navíc nebydly nikde poblíž – až na Miu.

„Vypadáš unaveně, synu,“ řekl otec tiše.

„Za poslední dny jsem toho moc nenaspal.“ Daniel ani Simona totiž od smrti své matky nespali déle než dvě hodiny v kuse. Na mysli mi vytanul obrázek Gaiiných šatů, ale zaplašil jsem ho.

„Musíš se poohlídnout po matce pro svoje děti,“ řekl otec. Ztěžka se opíral o vycházkovou hůl.

„Mansueto!“ napomenula ho matka šeptem. „Sotva jsme pohřbili Gaiu.“

Otec ji poplácal po paži, ale podíval se na mě. Bylo mu jasné, že nepotřebuju čas na truchlení, ale museli jsme taky myslet na dekorum. Navíc jsem si vůbec nebyl jistý, jestli chci ve svém životě

další ženu, ale moje přání byla irelevantní. Každý aspekt mého života podléhal ocelově pevným pravidlům a tradicím.

„Děti potřebujou matku. A ty někoho, kdo se o tebe postará,“ pokračoval otec.

„Gaia se o něj nikdy nestarala,“ zamumlala Mia. Ani ona mé zesnulé manželce neodpustila.

„Ne tady a ne teď,“ utnul jsem ji. Okamžitě ztichla.

„Předpokládám, že už máš nějakou konkrétní představu,“ prohodila moje nejstarší sestra Ilaria směrem k otci a obrátila přitom oči v sloup.

„Každý kápo a nižší boss, kterej má dceru ve věku na vdávání, už otce určitě kontaktoval,“ řekla Mia tiše.

Otec o tom se mnou ještě nemluvil, protože mu bylo jasné, že bych ho neposlouchal, Mia ale měla pravděpodobně pravdu. Byl jsem žádané zboží – jediný nižší boss bez manželky v celé *famiglii*.

Přišel Luca a jeho žena Aria. Naznačil jsem rodině, aby zmlkli. Luca mi potřásl rukou a Aria se usmála na děti. „Kdyby ses potřeboval na nějakou dobu stáhnout a odpočinout si od povinností, dej vědět,“ nabídl mi Luca.

„Ne,“ opáčil jsem okamžitě. Kdybych se své pozice teď vzdal, už bych ji nikdy nezískal zpátky. Filadelfie je moje město a já jí budu vládnout.

Luca naklonil hlavu. „Je mi jasné, že dnešek není na rozhovory o takovejch věcech zrovna ideální, ale přišel za mnou můj strýc Felix.“

Otec přikývl, jako by věděl, co se Luca chystá říct. „Je to rozumněj nápad.“

Pokynul jsem jim, aby mě následovali do zahrady. „O co jde?“

„Kdybych nevěděl, jak tvoje žena zemřela, vůbec bych tohle téma dneska neotvíral. Nesluší se to.“ Luca věděl jen tolik, kolik jsem mu řekl.

Otec zavrtěl hlavou. „Nemůžeme čekat rok jako obvykle. Moje vnoučata potřebujou matku.“

„Co chceš vlastně probírat?“ zeptal jsem se Lucy. Už mě nebavilo, že s otcem něco vědí a já pořád tápu.

„Strýc Felix má dceru a ještě ji nikomu neslíbil. Mohl by sis ji vzít ty. Vazba mezi Filadelfií a Baltimorem by ti pomohla upevnit moc, Cassio,“ řekl Luca.

Felix Rizzo byl nižší boss, který vládl v Baltimoru. Tu pozici získal díky sňatku s jednou z Lucových tet – ne proto, že by byl dobrý v tom, co dělá –, ale dalo se s ním celkem vydržet. Na jeho dceru jsem si nevzpomínal.

„Jak to, že ještě není vdaná?“ Jako dceru zapřisáhlého mafiána na vysokém postu by ji měl mít někdo přislíbenou už roky... Tedy pokud s ní není něco v nepořádku.

Luca s otcem si vyměnili znepokojivý pohled. „Měl ji dostat syn kápa, ale ten loni nepřežil útok ruské Bratvy.“

Otec si všiml mého ustaraného výrazu a dodal: „Neznala ho. Viděli se jenom jednou a to jí bylo dvanáct.“

To ještě nebylo všechno.

„Mohl by sis ji vzít začátkem listopadu. Nebylo by to tak moc brzo po Gaiině pohřbu.“

„Proč v listopadu?“

„To jí bude osmnáct,“ řekl Luca.

Zůstal jsem na ně zírat. Přišli snad o rozum? „Ta holka je skoro o čtrnáct let mladší než já!“

„Vzhledem k tvé situaci je to ta nejlepší volba, Cassio,“ naléhal otec. „Dcery ostatních dobře postavených mafiánů jsou ještě mladší a já nepředpokládám, že bys byl po svejch předchozích zkušenostech ochotnej vzít si vdovu.“

Výraz mi zdrsněl. „Dneska to řešit nebudeme. Na tohle teď fakt nemám.“

Luca naklonil hlavu. „Moc dlouho neotálej. Felix chce Giulii najít nápadníka co nejdřív.“

Strojeně jsem přikývl a vrátil se dovnitř. Matka se snažila utiшит Simonu, která se mezitím rozplakala, a Mia se vztekajícím se Daniielem právě vycházela z obýváku. Ženu jsem potřeboval, ale dneska jsem na takové rozhodnutí neměl dost duševních sil.

Faro mi nejdřív podal martini a pak se u mě v kanceláři svalil do křesla naproti mně. „Vypadáš dost na hovno, Cassio.“

Věnoval jsem mu křečovitý úsměv. „Další bezesná noc.“

Usrkl z drinku a počastoval mě nesouhlasným pohledem. „Přijmi tu Rizzovu nabídku. Potřebuješ ženu. Mohl bys ji mít za míň než čtyři měsíce. Zoufale tě chce do rodiny, aby si zachránil tu svoji politováníhodnou prdel. Jinak by celý tejdny nečekal, až se konečně vymáčkneš. Jsem si jistej, že by za tu dobu zvládl svojí dceři sehnat i jinýho ženicha.“

Jediným douškem jsem vypil půlku svého martini. „Je mezi náma skoro čtrnáct let věkovej rozdíl. Uvědomuješ si, že budu čekat na její osmnáctiny?“

„Tak si budeš muset vzít vdovu. Fakt si chceš po tom incidentu s Gaiou vzít ženskou, která pořád myslí na jinýho chlapa?“ zeptal se tiše.

Zašklebil jsem se. Po většinu času jsem se snažil na Gaiu zapomenout, a dokonce i Daniel se po mémě přestal ptát. Už mu došlo, že se nevrátí. Od té doby začal být hrozně zamlklý, nedostal jsem z něj ani slovo.

„Ne,“ odsekl jsem. „Vdovu ne.“ Nejenže jsem nechtěl riskovat, že by se ta situace mohla opakovat, ale všechny vdovy, které byly na trhu k dispozici, měly děti a já nechtěl, aby se s nimi moje děti musely dělit o pozornost. Potřebovaly všechnu péči a lásku, které se

jim jen mohlo dostat. Trpěly, a ať jsem se snažil sebevíc, nezvládal jsem jim poskytnout to, co potřebovaly.

„Proboha, zavolej Rizzovi. Co ti na tom jako vadí? Ta holka bude za chvíli dospělá.“

Významně jsem se na něj podíval.

„Jiný chlapi by za možnost mít ještě jednou v posteli mladou sexy holku klidně zabíjeli a ty si hraješ na ubožáčka, když ji dostaneš na stříbrným podnose rovnou pod nos.“

„Kdybysme nebyli kamarádi z dětství, už bys byl za ten tón o jeden prst chudší,“ řekl jsem.

„Tak to je dobře, že kamarádi jsme,“ opáčil Faro a pozvedl sklenici.

Po další noci plné křiku jsem zavolaal Felixovi.

„Ahoj Felixi. Tady Cassio.“

„Cassio, rád tě slyším. Hádám, že už ses ohledně sňatku s mojí dcerou rozhodl?“

„Rád bych si ji vzal.“ To nebyla tak úplně pravda, ale byla to jediná šance, jak si zachránit zdravý rozum. „Nemůžu si dovolit čekat. Víš, že mám dvě malé děti, který potřebujou mámu.“

„Samozřejmě. Giulia je hrozně starostlivá. Svatbu bysme mohli naplánovat na začátek listopadu. Třeba den po Giuliiných osmnáctinách?“

Zaskřípal jsem zuby. „Dobře, to zní rozumně.“

„Byl bych rád, kdyby ses s ní ještě předtím viděl, abysme mohli dohodnout detaily hostiny. Připravit honosnou svatbu v tak krátkým čase nebude jen tak.“

„Chcete mít velkou oslavu?“

„Ano. Giulia je naše jediná dcera a moje žena pro ni chce připravit něco speciálního. Když šlo o našeho syna, nemohla se do plánování tolik zapojit. Vzhledem k našemu postavení to bude mimo jiný taky významná společenská událost, Cassio.“

„Já vám s plánováním nepomůžu, už tak toho mám až nad hlavu. Tvoje žena se bude muset o všechno postarat.“

„To nebude problém. Detaily můžeme probrat osobně, co myslíš? Kdy bys mohl dorazit?“

Sybil měla být o víkendu v domě a dohlédnout na děti. „Pozítří, ale nezdržím se.“

„Výborně. Rozhodl ses dobře, Giulia je úžasná.“

Giulia

Táta se u večeře choval divně. Pořád na mě zíral, jako by měl něco na jazyku, ale nic neřekl. Máma pro změnu vypadala, jako by dostala pozvánku na exkluzivní letní výprodej od Chanelu.

Dojedla jsem a čekala, až mě otec propustí od stolu. Chtěla jsem dokončit obraz, který jsem ráno začala. Když jsem teď měla hotovou střední, využívala jsem volný čas ke zdokonalení svých malířských dovedností.

Odkašlal si. „Musíme si promluvit.“

„Dobře,“ řekla jsem pomalu. Když tuhle větu otec pronesl posledně, chystal se mi zrovna oznámit, že můj snoubenec zahynul při útoku Bratislavy. Nezasáhlo mě to tak, jak by vzhledem k naší plánované budoucnosti asi mělo, ale já se s ním viděla jenom jednou, a to ještě před spoustou let. Hořké slzy ronila akorát máma, a to především

proto, že jsem v sedmnácti zůstala bez snoubence. Bylo tím totiž zaděláno na skandál.

„Našli jsme ti novýho manžela.“

„Aha,“ vydechla jsem překvapeně. Ne že bych nečekala, že mě budou chtít brzo provdat, ale vzhledem k mému věku jsem doufala, že mě do výběru budoucího manžela aspoň trochu zapojí.

„Je to nižší boss!“ uklouzlo matce, která celá zářila.

Povytáhla jsem obočí. Žádný div, že byla tak nadšená. Můj zesnulý snoubenec byl jenom syn kápa, nic moc extra – aspoň podle matky.

Marně jsem v hlavě hledala nižšího bosse v mém věku. „Kdo to je?“

Otec se na mě nepodíval. „Cassio Moretti.“

Spadla mi brada. Když se táta potřeboval někomu svěřit, mluvil často o práci se mnou, protože mámu detaily nezajímal. Jméno Moretti se už skloňovalo několik měsíců. Nejkrutější nižší boss celé *famiglie* přišel o ženu a musel se o svoje dvě malé děti starat sám. Množily se dohady o tom, jak a proč jeho žena zemřela, ale podrobnosti znal jenom boss. Někteří tvrdili, že Moretti svoji ženu zabil v záchvatu vzteku, jiní zas, že kvůli jeho tvrdé ruce onemocněla. Někteří lidé dokonce spekulovali, že se zabila sama, jenom aby mu unikla. Ani jedna z těch teorií ve mně nevbuzovala touhu se s ním potkat, natož si ho vzít.

„Je o dost starší než já,“ namítla jsem nakonec.

„O třináct let, Giulie. Je to muž v nejlepších letech,“ pokárala mě matka.

„Proč mě chce?“ Nikdy jsem se s ním nesetkala. Neznal mě. A co huř, o výchově dětí jsem neměla ani nejmenší potuchy.

„Jsi Rizzová. Spojení mezi dvěma významnými rodinami se vždycky hodí,“ odpověděla matka.

Podívala jsem se na otce, ale ten upíral zrak na svoji skleničku. Poslední, co mi o Cassiovi Morettim řekl, bylo, že z něj Luca udělal nižšího bosse proto, že jsou oba stejní – neskutečně krutí, nemilosrdní a neústupní.

A teď mě chtěl takovému chlapovi dát.

„Kdy?“ zeptala jsem se. Vzhledem k matčinu nadšení už musely být všechny detaily ujednané.

„Den po tvejh narozeninách,“ odvětila matka.

„Překvapuje mě, že jste na moji plnoletost vůbec brali ohled. Nejsme zrovna společnost, která by dvakrát dbala na zákony.“

Matka našpulila rty. „Doufám, že se tý svojí kousavosti zbavíš dřív, než potkáš Cassia. Muž jako on ti takovou drzost nebude tolerovat.“

Sevřela jsem pod stolem ruce v pěst. Za celou touhle akcí s manželstvím pravděpodobně stála matka. Neustále se pro nás totiž snažila vydobýt lepší pozici uvnitř *famiglie*.

Usmála se a vstala. „Měla bych se pustit do hledání vhodného místa. Tohle bude událost roku.“

Poplácala mě po tváři, jako bych byla roztomiloučký malý pudl, který jí právě vyhrál cenu na výstavě. Všimla si mého trpkého výrazu a zamračila se. „Nejsem si jistá, jestli Cassio bude schvalovat tvoje nálady... Nebo ofinu.“

„Vypadá dobře, Egidie,“ utnul ji otec.

„Vypadá jako hezká mladá holka, ne jako sofistikovaná dáma.“

„Jestli chce Cassio dámu, tak by měl přestat vykrádat kolíčky,“ zamumlala jsem.

Matka zalapala po dechu a přitiskla si ruku na srdce, jako bych jí snad měla přivést do předčasného hrobu. Otec se kašláním snažil zamaskovat smích.

Matku neoklamal. Namířila na něj prst. „Domluv jí trochu. Znáš Cassia. Já jsem ti pořád říkala, abys na ni byl přísnější.“ Prudce se otočila a odešla tak rázným krokem, až se za ní zavlínila sukně.

Otec si povzdechl a věnoval mi unavený úsměv. „Máma pro tebe chce jen to nejlepší.“

„Chce to, co je nejlepší pro naše postavení. Jak pro mě asi může být manželství se starým a krutým chlapem dobrý, tati?“

„No tak,“ řekl otec a vstal. „Pojď se projít do zahrady.“

Šla jsem za ním. Podal mi ruku a já se jí chytila. Venku bylo teplo a vlhký vzduch mě udeřil jako dělová koule. „Cassio není tak starý, Giulie. Je mu jenom třicet jedna.“

Snažila jsem se vybavit si někoho v jeho věku, ale nikdy jsem mužům moc pozornosti nevěnovala. Není Lucovi nějak podobně? Představa mého bratrance mě neuklidnila. K smrti mě děsil. Jestli je Cassio taky takový...

Co když to je nechutný tlustý surovec? Podívala jsem se na otce. Hnědé oči mu zjihly. „Nedívej se na mě, jako bych tě zradil. Stát se Cassiovou ženou nebude tak hrozný, jak si myslíš.“

„Neskutečně krutej. Tak jsi ho nazval, pamatuješ?“

Otec provinile kývl. „Ke svejm mužům a k nepříteli. Ne k tobě.“

„Jak si tím můžeš být jistej? Proč jeho žena zemřela? Jak? Co když ji zabil? Nebo ji tak nelidsky týral, až se zabila sama?“ Ztěžka jsem se nadechla a snažila se uklidnit.

Otec mi odhrnul vlasy z tváře. „Ještě nikdy jsem tě neviděl víc vyděšenou.“ Vzdychl. „Luca mě ujistil, že Cassio neměl ve smrti své ženy prsty.“

„Ty Lucovi věříš? Neříkals mi náhodou, že si chce pojistit svoji pozici?“

„Neměl jsem ti toho říkat tolik.“

„A jak může Luca s jistotou vědět, co se paní Morettiové stalo? Víš, jak to chodí. Do rodinných záležitostí se netahá ani boss.“

Otec mě vzal za ramena. „Pokud je Cassiovi život drahejší, tak na tebe ruku nevztáhne.“

Oba jsme věděli, že jakmile budu vdaná, bude mít otec svázané ruce. A upřímně, on nebyl někdo, kdo by se pouštěl do předem prohraného boje. Luca měl radši Cassia. Kdyby si mezi nimi musel vybrat, otec by šel rychle ke dnu.

„Zítra se s tebou přijde seznámit.“

V šoku jsem o krok ustoupila. „Zítra?“

Giulia

Matka mi jasně řekla, že se s Cassiem setkám až při našem oficiálním představení u večeře. Měla jsem strávit celé odpoledne u sebe v pokoji a rodiče s budoucím manželem mi mezitím měli plánovat budoucnost, jako bych byla malé děcko bez názoru.

Jakmile jsem zaslechla zvonek, vykradla jsem se z pokoje ven. Měla jsem na sobě svoje oblíbené džínové šaty s laclem a pod nimi bílé tílko se slunečnicemi. Bosá jsem se po špičkách opatrně plížila k hornímu odpočívadlu a dávala přitom pozor, aby mě neprozradila vrzající prkna.

Klekla jsem si, abych byla níž, a vykoukla skrz zábradlí. Podle hlasů jsem poznala, že si rodiče právě vyměňují zdvořilosti se dvěma muži. Do zorného pole mi vešel táta. Měl na tváři svůj profesionální úsměv. Za ním šla matka, která doslova sršela radostí. Pak se objevili dva muži.

Nebylo těžké uhodnout, který z nich je Cassio. Úplně se nad otcem a tím druhým mužem tyčil. Už jsem chápala, proč ho lidi přirovnávají k Lucovi. Byl urostlý a vysoký a v tmavomodrém obleku působil ještě impozantněji. Výraz měl jako z ocele. Ani moje pomrkávající matka z něj nevytloukla úsměv. Aspoň jeho doprovod vypadal, že je rád, že tu je. Cassio nevypadal *staře* – a rozhodně nevypadal *tlustě*. I přes všechny ty vrstvy látky bylo vidět, že má

svaly. Měl ostře řezaný obličej s tmavým pěstěným strništěm, které svědčilo o dostatku času věnovaného péči o něj.

Cassio byl dospělý muž. Velmi působivý a mocný muž, a já teprve dokončila střední. O čem jsme si my dva jako měli povídat?

Zbožňovala jsem moderní umění, kreslení a pilates. Pochybovala jsem, že by muži, jako je on, na něčem takovém záleželo. Jeho nejmilejší koníčky budou pravděpodobně mučení a praní špinavých peňez – a čas od času možná taky děvky. Úzkostí se mi stáhly vnitřnosti. Za necelé čtyři měsíce budu s tímhle mužem muset spát. S tímhle cizincem. S mužem, který má možná na svědomí smrt vlastní ženy.

Zastyděla jsem se. Byly to jen moje domněnky. Cassio přišel o ženu a zůstal na děti sám. Co když truchlí? Moc na to ale nevypadal.

Jenže muži z našich kruhů se odmala učí svoje pravé pocity skrývat, takže absence emocí nemusí vůbec nic znamenat.

„Co kdybysme šli ke mně do kanceláře, dali si sklenku mého nejlepšího koňaku a probrali tu svatbu?“ Otec pokynul dál do chodby.

Cassio přikývl.

„A já dohlídnu, aby šlo v kuchyni všechno hladce. Náš kuchař na dnešek chystá hostinu,“ dodala matka nadšeně.

Cassio i jeho doprovod ji obdařili křečovitým úsměvem.

Umí se ten chlap vůbec od srdce smát?

Počkala jsem, až všichni zmizí, a pak jsem seběhla dolů a vklouzla do knihovny, která byla hned vedle kanceláře. Přitiskla jsem ucho na spojovací dveře a snažila se zachytit jejich rozhovor.

„Ten svazek bude výhodnej pro tebe i pro mě,“ řekl táta.

„Už jsi o něm řekl Giulii?“

Když Cassio svým hlubokým hlasem poprvé vyslovil moje jméno, srdce se mi rozbušilo. Budu ho od něj slyšet až do konce života.

Otec si odkašlal. I když jsem ho neviděla, bylo mi jasné, že je mu to nepříjemné. „Ano, včera večer.“

„Co ona na to?“

„Giulia si uvědomuje, že provdat se za nižšího bosse je velká čest.“

Obrátila jsem oči v sloup. Fakt bych si přála vidět, jak se tváří.

„To není odpověď na moji otázku, Felixi,“ upozornil ho trochu rozladěně Cassio. „Nebude to jenom moje žena. Potřebuju taky matku pro své děti. To je ti snad jasný.“

„Giulia je opravdu starostlivá a zodpovědná... žena.“ Tohle slovo se otci neříkalo snadno a mně chvílku trvalo, než mi došlo, že mluví o mně. Ještě jsem se jako žena necítila. „Párkrát už hlídala dítě svého bratra a moc ji to bavilo.“

Když brácha přijel na návštěvu, pár minut jsem si s jeho prckem hrála, ale nikdy jsem dítě nekrmila ani nepřebalovala.

„Můžu tě ujistit, že budeš s Giulii spokojený.“

Cítila jsem, jak mi hoří tváře. Na chvílku zavládlo ticho. Pochopili snad Cassio a jeho doprovod tátova slova stejně jako já?

Táta si znovu odkašlal. „Už jsi to oznámil Lucovi?“

„Ano, včera večer po našem rozhovoru.“

Začali probírat nadcházející jednání s bossem a já přestala poslouchat a ztratila se ve vlastních myšlenkách.

„Musím zavolat domů a taky bysme si s Farem před večeří rádi trochu odpočinuli. Byl to dlouhý den,“ řekl Cassio.

„Samozřejmě. Běžte tudy prosím, v knihovně je klid.“

Za dveřmi se ozvaly kroky a já odklopýtala stranou. Klikla se pohnula a já se rychle přimáčkla za jeden z regálů. Podívala jsem se ke dveřím. Cassio a Faro vešli dovnitř. Otec je obdařil dalším falešným úsměvem a zavřel, čímž mě tam s nimi uvěznil. Jak jsem se asi měla dostat ven z knihovny a zpátky do svého pokoje, když tam teď se mnou byl Cassio se svým společníkem?

„Tak co?“ zeptal se Faro.

Cassio popošel dál do pokoje, blíž ke mně. Mračil se, ale už nevypadal tak napjatě. „Vyčerpávající. Obzvlášť paní Rizzová. Doufám, že dcera není po ní.“

Nesouhlasně jsem stiskla rty. Matka umí být vyčerpávající, o tom žádná, ale nelíbilo se mi, jak o ní mluví.

„Viděls její fotku?“ Faro s úšklebkem zvedl z odkládacího stolku jeden rámeček.

Vykoukla jsem škvírou mezi knížkami a zhrozila se. Podržel ho Cassiovi před obličejem. Na té fotce mi bylo devět, vesele jsem se zubila a ukazovala rovnátka. Na culíčcích jsem měla připevněné dvě malé slunečnice a na sobě puntíkaté šaty a červené holínky. Otec tu fotku miloval a odmítal se jí i přes matčino naléhání vzdát. Teď jsem si přála, aby ji býval poslechl.

„Polib si, Faro. Dej to pryč,“ okřikl ho Cassio, až jsem se lekla. „Když se na to děcko dívám, přijdu si jak pedofil.“

Faro rámeček odložil. „Aspoň je to dítě roztomilý. Mohlo to být horší.“

„Upřímně doufám, že ty rovnátka a tu ohyzdnou ofinu už nenosí.“ Ruka mi vystřelila k ofině. Polila mě směsice vzteku a rozpaků.

„K image školačky se to hodí,“ namítl Faro.

„Ale já kurva nechci šukat školačku.“

Trhla jsem sebou a loktem vrazila do jedné z knížek. Ta spadla. Sakra. V pokoji se rozhostilo ticho.

Zoufale jsem hledala únikovou cestu. Pokusila jsem se se skloněnou hlavou proklouznout do další uličky. Pozdě. Zahlédla jsem nad sebou stín a pak jsem se srazila s něčím tvrdým. Zavravorala jsem a vrazila do regálu. Praštila jsem se do zad a bolestí vyjekla.

Podívala jsem se vzhůru a tváře mi jen hořely. „Omlouvám se, pane,“ vykoktala jsem. K čertu s dobrým vychováním.

Cassio mě propaloval pohledem. A pak mu to všechno došlo.

Co se týče prvního dojmu, mohlo to být o něco lepší.

Cassio

„Omlouvám se, pane.“

Podíval jsem se na tu holku, která přede mnou stála. Koukala na mě velkýma modrýma očima a rty měla pootevřené. A pak mi došlo, kdo to je. Giulia Rizzová, moje budoucí žena.

Zíral jsem. Faro vedle mě dusil smích, ale já se teda rozhodně nebavil. Tahle žena... nebo spíš holka, která se měla za necelé čtyři měsíce stát mojí ženou, mi právě řekla „pane“.

Sjel jsem ji pohledem, prohlédl si její bosá chodidla, štíhlé nohy, hnusné džínové šaty a tu květovanou odpornost, kterou si oblékla. Nakonec jsem se pohledem zastavil na jejím obličejí. Ofinu nosila pořád, ale jinak měla dlouhé vlasy, které jí ve vlnách spadaly na holá ramena.

Když jsem jí neuhnul, aby mohla projít, zvedla ke mně oči a celá ztuhla. Můj upřený zájem ji evidentně překvapil.

Musel jsem uznat, že ta ofina nevypadá vůbec špatně. Byla moc hezká. Půvabná dívka. A to byl právě ten problém. Vypadala v to-mhle oblečení jako teenagerka, ne jako žena – a rozhodně ne jako manželka a matka.

Třesoucími se prsty si sáhla na ofinu a začala rudnout.

Musela slyšet úplně všechno.

Vzdychl jsem. Tohle nebyl dobrý nápad. Bylo mi to jasné hned od začátku, ale teď už bylo všechno dohodnuté a nebylo cesty zpět. Stane se mojí ženou. A snad mi už nikdy neřekne „pane“.

Spustila ruku a narovнала se. „Promiňte, pane, nechci se vás dotknout, ale neměl byste se mnou být bez dozoru, a už vůbec ne stát takhle blízko.“

Z Farova výrazu bylo jasné, že se co nevidět podělá smíchy.

Přimhouřil jsem na Giulii oči. Neustoupil jsem, ale musel jsem uznat, že na mě zapůsobilo, jak se mi i přes moji moc postavila. „Víš, kdo jsem?“

„Ano, jste nižší boss ve Filadelfii, ale já se zpovídám svému otci, ne vám. A i kdyby to tak nebylo, nesměla bych být v žádném případě o samotě s mužem, za kterého nejsem provdaná.“

„To máš pravdu,“ řekl jsem tiše. „Ale už za necelý čtyři měsíce budeš moje žena.“

Zvedla bradu a snažila se vypadat vyšší. Hrála to dobře, ale třesoucí se prsty a rozšířené oči prozrazovaly, že se bojí.

„Mám za to, žeš nás špehovala. Vedli jsme soukromý rozhovor a tys ho bez dovolení vyslechla,“ řekl jsem polohlasem.

Uhnula pohledem. „Už jsem tu byla, když jste přišli a vyděsili mě.“

Faro se vedle mě rozesmál. Jediným pohledem jsem ho umlčel a ztěžka jsem si povzdechl. Neměl jsem na takové drama trpělivost. Už několik týdnů jsem se v noci pořádně nevyspal. O většinu věcí se postaraly služebné, ale Simonin pláč mě stejně vždycky probudil. Potřeboval jsem matku pro svoje děti, a ne další dítě. „Faro, dáš nám chvilku?“

Giulia byla pořád ještě uvězněná u regálu a nedůvěřivě si mě měřila. O krok jsem ustoupil a dopřál jí patřičný prostor. Faro odešel a zavřel za sebou dveře.

„Tohle se nesluší,“ poznamenala svým sametovým hlasem.

„Chci si s tebou jenom v rychlosti promluvit. Později u toho budou tvoji rodiče a nebudeme mít na mluvení čas.“

„O mluvení se postará máma. Je hrozně vyčerpávající.“

Provokuje mě snad? Tvářila se zvědavě, ale zároveň plaše.

„Tos neměla slyšet.“ Ukázal jsem na křesla. „Budeš se mnou mluvit, nebo ne?“

Naklonila hlavu na stranu a vypadalo to, že se mi snaží porozumět. „Samozřejmě.“

Počkal jsem, až se posadí, a teprve pak jsem si sedl taky. Překřížila nohy a znova si urovnala ofinu. Když si všimla, že ji pozoruju, zrudla. Nakrčila nos. „Ocenila bych, kdybyste o tomhle neříkal mojí matce, pane...“

„Neříkej mi ‚pane‘,“ zavrčel jsem.

Škubla sebou, evidentně ji to překvapilo. „A jak vám teda mám říkat?“

„Co třeba Cassio? Brzo budu tvůj manžel.“

Ztěžka vydechla. „V listopadu.“

„Jo. Až ti bude osmnáct.“

„Změní to snad něco? Jak se ze mě asi tak za těch pár měsíců stane ukázková manželka, když taková nejsem už teď?“

„Tak jako tak jsi moc mladá, ale já se budu cítit líp, když si tě vezmu už oficiálně plnoletou.“

Stiskla rty a zavrtěla hlavou.

„Mám dvě malé děti, o který se musí někdo starat. Danielovi jsou dva, tou dobou už skoro tři, a Simoně bude v době naší svatby deset měsíců.“

„Ukážeš mi fotky?“ zeptala se a mě to překvapilo.

Vytáhl jsem mobil a ukázal jí tapetu. Byla to fotka pořízená krátce před Gaiinou smrtí, ale ona na ní nebyla. Daniel na ní držel svoji čtyřměsíční sestru v náručí.

Sledoval jsem, jak se Giulia bude tvářit. Celá zjihla a usmála se – byl to nestřežený a upřímný úsměv. Na takový jsem nebyl u žen z našich kruhů zvyklý. I to naznačovalo, jak je mladá. Neopatrná a plná elánu.

„Jsou k sežrání. A jak ji roztomile drží.“ Usmála se na mě a pak zvažněla. „Je mi líto tvoji ztráty. Já...“

„O svojí mrtvý ženě nechci mluvit,“ utnul jsem ji.

Rychle přikývla a kousla se do rtu. Doprdle, proč musí vypadat tak roztomile a nevinně? Spousta teenagerek si na obličej matlá tolik make-upu, že se zdají o deset let starší, ale Giulia ne. Vypadá na sedmnáct, a až jí za čtyři měsíce bude osmnáct, nezačne najednou vypadat starší. Musím její matce říct, aby ji na svatbu pořádně naličila.

Zastrčila si rozpačité vlasy za ucho a odkryla tím náušnici ve tvaru slunečnice.

„Takhle se oblíkáš vždycky?“ ukázal jsem na její oblečení.

Podívala se na sebe a trochu se zamračila. „Mám ráda šaty.“ Když se na mě znova podívala, zčervenala ještě víc.

„Já mám taky rád šaty,“ opáčil jsem. „Elegantní šaty, který se hodí pro dámu. Očekávám, že se budeš oblíkat elegantněji. Musíš na veřejnosti patřičně působit. Když mi dáš míry, zajistím, aby ti někdo sehnal nový šatník.“

Zůstala na mě zírat.

„Jasný?“ zeptal jsem se, když dál mlčela.

Zamrkala a pak přikývla.

„Dobře,“ řekl jsem. „Zásnuby oficiálně slavit nebudem. Nemám na to čas, a navíc nechci, aby mě s tebou před tvýma osmnáctinama někdo viděl.“

„Uvidím před svatbou tvoje děti? Nebo dům?“

„Ne. Až do listopadu se neuvídíme a s Danielem a Simonou se seznámíš den po svatbě.“

„Nemyslíš, že by bylo dobrý se trochu poznat ještě předtím?“

„Nechápu, co na tom záleží,“ odsekl jsem.

Odvrátila se. „Očekáváš ode mě ještě něco, kromě změny šatníku?“

Uvažoval jsem, že bych ji poprosil, aby začala brát prášky, protože už žádné další děti nechci, ale nedokázal jsem se přinutit o tom

s dívkou jejího věku mluvit. Vzhledem k tomu, že se s ní o svatební noci budu muset vyspat, to bylo směšné.

Vstal jsem. „Ne. A teď bys pravděpodobně měla jít, než rodičům dojde, že jsme se spolu octli o samotě.“

Vstala a na chvíli se na mě zadívala. Lokty si svírala v dlaních. Pak se otočila a beze slova odešla. Jakmile byla pryč, vrátil se dovnitř Faro.

Povyτάhl obočí. „Cos jí řekl? Vypadala, že se snad každou chvíli rozbřečí.“

Nakrčil jsem čelo. „Nic.“

„O tom pochybuju, ale když jinak nedáš...“

Giulia

Když jsem se po prvním setkání s Cassiem vrátila do pokoje, ještě jsem se celá třásla. Byl rázný, chladný, a k tomu navíc dominantní. Nařídil mi vyměnit šatník! Co si to vůbec dovoluje?

„Tady jsi! Kdes byla?“ vyptávala se matka a táhla mě do šatny. „Musíš se nachystat. Prokrista, Giulie, co to máš na sobě?“

Tahala mi za oblečení, dokud jsem se nezačala svlékat. Pořád jsem ještě byla v transu. Matka si mě zkoumavě prohlížela. „Co je s tebou?“

„Nic,“ zamumlala jsem.

Matka obrátila pozornost k přehlídce šatů, které si na lavici musela rozložit, ještě než jsem přišla. „Nemůžu uvěřit, že nemáš ani jedny slušně vypadající šaty.“

Oficiálním akcím jsem se vždycky vyhýbala, protože jsem nemohla vystát to neupřímné tlachání a podrazáctví všech zúčastněných. „Co je na těch, který mám, špatně?“

Matka z mé sbírky šatů vybrala troje nejmíň ulítlé. Všechny byly v mém oblíbeném retro stylu Audrey Hepburnové. Matka zdvihla světle modré šaty s bílými puntíky. „To nemáš nic jednobarevného?“

„Ne,“ odpověděla jsem. Copak si nikdy nevšimla, co nosím?

Za svobodu nosit si, co se mi líbí, jsem vděčila tátovi. Byl sice konzervativní, ale neuměl mi říct *ne*. Matka pak už neměla na vybranou a musela se mu podvolit.

Povzdechla si a podala mi ty modré šaty. „Tyhle ti ladí k očím. Doufejme, že Cassia neodpuďí ten příšernej styl.“

Beze slova jsem si šaty oblékla a myslela přitom na Cassiova slova o mém oblečení a ofině.

„Namaluj se, Giulie. Musíš vypadat starší.“

Věnovala jsem jí zoufalý pohled, ale ona už byla na odchodu. „A vezmi si podpatky!“

Zhluboka jsem se nadechla a zamrkala, abych zaplašila slzy. Až doteď jsem měla štěstí. Před určitými aspekty mafiánského života jsem radši zavírala oči, ale moc dobře jsem věděla, co se děje za zavřenými dveřmi. Náš svět byl krutý. Táta se ke mně choval hezky, ale na vlastní oči jsem viděla, jak moje bratrance a sestřenice jejich otcové zneužívají a jak se moji strýcové chovají ke svým ženám.

Můj předchozí snoubenec byl podobně starý jako já. Byl to tichý, skoro až stydlivý kluk, kterého mi otec vybral, aby mě ochránil. Jemu bych se v manželství mohla postavit. S Cassiem to bude těžké. Většinou jsem se negativním emocím nepoddávala, ale teď se mi strachy bolestivě svíral hrudník.

Popadla jsem modré lodičky a vydala se k toaletnímu stolku. V zrcadle jsem uviděla svoje skelné oči. Použila jsem víc make-upu než obvykle, ale pravděpodobně pořád o dost míň, než by si matka a Cassio přáli.

Když jsem se vydala dolů na oficiální seznámení, už jsem byla celkem klidná. Oči mě z toho, jak jsem se málem rozbřečela, pořád ještě pálily, ale úsměv mi po cestě k tátovi, Cassiovi a jeho doprovodu Farovi nezakolísal.

Táta mi pevně stiskl ruku a vedl mě k mému budoucímu muži. Cassio si mě prohlížel a z jeho výrazu číselo dokonalá zdvořilost.

Měl tmavě modré oči, které připomínaly hluboký oceán, a já měla pocit, že by mě dokázaly pohltit stejně snadno jako bezedné moře. Když si všiml mých šatů, mihl se mu ve tváři nesouhlas.

„Cassio, seznam se s mojí dcerou Giulii.“ V otcově hlase byl slyšet varovný podtón, ale ten se od Cassiova stoického vystupování okamžitě odrazil.

„Rád tě poznávám, Giulie.“ Skoro neznatelně se usmál, když mě vzal za ruku a políbil ji. Otrásla jsem se.

Střelil po mně tmavomodrýma očima a já se narovнала „Potěšení je na mé straně, p... Cassio.“

Táta se s obavami díval z Cassia na mě. Možná mu konečně došlo, že mě předhodil vlkům. Snažil se mého nastávajícího zastrašit zlým pohledem, ale ovce zůstane ovci, i když si oblékne vlčí kožich. A táta nebyl mezi těmi krvelačnými monstry nikdy víc než kořist.

Cassio se narovnal, táty si vůbec nevšiml a ukázal na svého společníka. „To je Faro, moje pravá ruka a *consigliere*.“

Natáhla jsem k němu ruku, ale Faro ji nepřijal a jen se zdvořile uklonil. Zase jsem ji spustila podél těla a přisunula se blíž k tátovi, který si mě pozorně prohlížel. Vypadal, že neví, co má dělat, a já měla z jeho očividného vnitřního konfliktu zvrácenou radost.

„Pošlu Giulii nový oblečení. Řekni svojí ženě, aby jí vzala míry,“ poroučel Cassio. „Potřebuju po svém boku ženu, ne holku.“

To už bylo na tátu moc. „Asi to byla chyba a měli bysme naši dohodu zrušit.“

Cassio přistoupil k tátovi a provrtal ho pohledem, ze kterého se mi dělalo zle. „Podali jsme si na ty zasnuby ruku, Felixi. Domluvili jsme to s Lucou. Už je to hotová věc. A vzhledem k tomu, že jsme se rozhodli vynechat oficiální zasnuby, je už vlastně Giulia mojí snoubenkou a já ti na rovinu říkám, že tý svatbě nikdo nezabrání. A ty už vůbec ne.“

Cassio o mě možná nestojí, ale nehodlá se o mě nechat připravit.

Zadržela jsem dech. Tohle je dům mého otce a on taky vládne celému městu. Zpovídá se jenom Lucovi, rozhodně ne dalšímu nižšímu bossovi.

Nebo by to tak aspoň mělo být.

Jenže táta si odkašlal a sklopil oči. „Nemám nejmenší úmysl naši dohodu rušit. Jenom jsem na to chtěl poukázat.“

Poukázat na co?

Ta samá otázka se odrážela i v Cassiově výrazu. V tu chvíli do pokoje vrazila matka, která si vůbec nevšímalá, co se děje. „Večeře je na stole!“

Jakmile nás uviděla, úsměv jí povadl.

Cassio mi nastavil rámě. Ohlédla jsem se na tátu, ale on se mému pohledu vyhnul. Byla to jasná zpráva: od této chvíle bude mít hlavní slovo Cassio.

Položila jsem dlaň na pevné předloktí svého snoubence. Pokud mě už nemůže chránit táta, budu se muset chránit sama. Cassio mě vedl do jídelny a následoval matku, která zrovna žvanila o barevném ladění naší svatby. Cassia to pravděpodobně ani v nejmenším nezajímalo. Jako muž to ani nemusel předstírat – na rozdíl ode mě, šťastné budoucí nevěsty.

U stolu mi odsunul židli.

„Děkuju.“ Posadila jsem se a urovnala si šaty.

Cassio si sedl naproti mně. Pohledem se nejdřív zastavil na mojí ofině a pak se přesunul ke květinovým náušnicím. Pravděpodobně přemýšlel, jaký mi nařídí účes a co mi koupí za šperky.

Chce mě proměnit v manželku podle svého gusta, vymodelovat mě jako kus hlíny. Asi si myslí, že jsem vzhledem k svému věku bezpáteřní loutka, která se mu bude při sebemenším zatahání za nitky klanět.

Naše pohledy se střetly. Už jsem se naučila získat pomocí úsměvu a laskavosti to, co chci. Ženy v našich kruzích ani jinou možnost

nemají. Bude to na Cassia fungovat? Táta se mi podvolil, kdykoliv jsem na něj zamrkala, ale měla jsem pocit, že Cassio se tak snadno zviklat nedá.

O týden později na našem prahu přistály dva balíky plné šatů, sukní a halenek. Matka byla šťastím bez sebe, když vybalovala oblečení od MaxMary, Chanelu, Teda Bakera a dalších svých oblíbených návrhářů. Byly to hezké a elegantní šaty. Ale nic pro mě.

Chápala jsem Cassiovu potřebu působit na veřejnosti určitým dojmem a na oficiální události bych si svoje šaty se slunečnicemi rozhodně nebrala. Kéž by mě prostě jenom požádal, abych si koupila pár elegantních kousků, místo toho, aby mi je koupil sám, jako by mu byl můj názor úplně ukradený. A přesně tak to samozřejmě je a bude.

Cassio

Čtyři měsíce do listopadu utekly jako nic – byla to nekonečná řada probdělých nocí, ubrečených záchvatů vzteku a náročných pracovních dní.

V den rozlučky se svobodou jsem si ráno klekl k Danielovi. Koukal na iPadu na svůj oblíbený seriál. Vlasy měl vpředu rozježené a vzadu zacuchané, ale odmítal se od Sybil nechat učesat. Já neměl trpělivost ho držet, když se o to pokoušela. Budeme to po svatbě muset vzít strojkem. „Danieli, potřebuju s tebou mluvit.“

Nevzhlédl. Natáhl jsem se pro iPad, ale on se otočil. „Dej mi to.“ Nahrbil se. To byla jeho jediná reakce. Popadl jsem tu věc a vzal mu ji. „Brzo se k nám někdo nastěhuje. Vaše nová máma. Bude se o tebe a o Simonu starat.“

Daniel zkřivil obličej a pak se na mě vrhl. Začal mě pěstičkami bušit do nohou. „Tak to by stačilo,“ zahřměl jsem a popadl ho za ruce.

Když jsem uviděl, jak se mu po tvářích koulejí slzy, vztek ze mě okamžitě vyprchal. „Danieli.“

Pokusil jsem se ho k sobě přivínout, ale on se mi vykroutil. Nakonec jsem ho pustil. Pár dní po Gaaině smrti Daniel moji společnost vyhledával. Teď už mě zase ignoroval. Nevěděl jsem, co mu Gaia před smrtí povídala, ale bylo vidět, že ke mně cítí odpor.

Položil jsem iPad před něj na podlahu a vstal jsem. Beze slova jsem odešel nahoru do Simonina pokoje. Chůva okamžitě vyběhla ven. Už za pár dní se těch chův budu moct konečně zbavit a o Simonu se bude starat Giulia. Naklonil jsem se nad postýlku. Simona se na mě podívala a věnovala mi bezzubý úsměv. Jemně jsem rukama vklouzl pod její malé tělíčko a vzal ji do náručí. Choval jsem ji a přitom ji hladil po špinavě blondatých vlasech. Ona i Daniel podědili barvu vlasů a očí po matce. Vtiskl jsem jí pusou na čelo a vzpomněl si, jak jsem to udělal úplně poprvé, den po jejím narození. Gaia mě u porodu naší dcery nechtěla a dovolila mi přijít až druhý den. Stejně jako vždycky jsem při vzpomínce na minulost pocítil vztek. Simona žvatlala a já jsem ji znovu políbil na čelo. Plakala, když ji držel někdo jiný než moje sestry, matka nebo já. Mohl jsem jen doufat, že si na Giulii rychle zvykne.

Položil jsem ji zpátky, i když mi její vzlyky rvaly srdce. Potřeboval jsem se nachystat na schůzku s Lucou a pak na rozlučku se svobodou.

